

specifikace: k řízení o zaplacení finanční částky představující rozdíl mezi hodnotou majetku, který žalovaný (jako konkursní věřitel úpadce) nabyt na základě § 23 a § 24 zákona č. 72/1994 Sb., a částkou, která odpovídá poměrnému uspokojení „ostatních pohledávek“ věřitelů ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy, viz usnesení Nejvyššího soudu ČR č. j. 29 Cdo 952/2018-444

§ 9 odst. 1 o. s. ř.

§ 23 a 24 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů

§ 32 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (ZKV)

Ncp 112/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného v právní věci

žalobce: **Ing. Tomáš Koranda**
bytem Vojická 1022/12, 190 00 Praha 9
správce konkursní podstaty úpadce Bytové družstvo Kavčí skála Říčany
IČO 00472719
sídlem Pujmanové 1775, 251 01 Říčany u Prahy

proti
žalovaným: **1) J. N.**

2) B. N.

oba žalovaní zastoupeni advokátem JUDr. Emilem Jančou
sídlem Sartoriova 60/12, 169 00 Praha 6

o zaplacení 76 790 Kč s příslušenstvím,

vedené u Okresního soudu Praha - východ pod sp. zn. 4 C 172/2019, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Okresnímu soudu Praha – východ (dále jen „předkládající soud“) dne 16. 5. 2019 domáhá jako správce konkursní podstaty úpadce označeného v záhlaví tohoto rozhodnutí proti žalovaným solidární úhrady částky 76 790 Kč s úrokem prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 7. 10. 2016 do zaplacení, a to na podkladě tvrzení shrnutých v následujícím odstavci (2.) odůvodnění.
2. Dne 30. 4. 1998 uzavřeli žalovaní s příslušným úpadcem (družstvem specifikovaným v záhlaví tohoto rozhodnutí – dále jen „úpadce“) smlouvu o převodu k vlastnictví k bytu. Na základě této smlouvy došlo k převodu příslušné (blíže vymezené) bytové jednotky a spoluvlastnických podílů na společných částech příslušného (blíže specifikovaného) domu a pozemků do vlastnictví (společného jmění manželů) žalovaných. Žalovaní poté podali návrh na vklad svého vlastnického práva do katastru nemovitostí, přičemž tento vklad byl proveden příslušným rozhodnutím ze dne 5. 10. 1998. Dne 2. 10. 1998 byl na majetek úpadce prohlášen konkurs usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 99 K 21/98 – 60. Převod zmíněného majetku byl z hlediska § 15 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2007 (dále jen „ZKV“), proveden v ochranné lhůtě šesti měsíců před prohlášením konkursu. Žalobce zapsal dotčený majetek do konkursní podstaty a žalovaní podali k Městskému soudu v Praze žalobu na vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce. Dne 6. 5. 2004 vydal Ústavní soud v obdobné věci nálezný sp. zn. III. ÚS 258/03, který se týkal žaloby příslušné žalobkyně na vyloučení odlišné bytové jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech odlišných nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty úpadce. Tímto nálezným Ústavní soud rozhodl, že smlouva o bezúplatném převodu dotčených nemovitostí z majetku úpadce do majetku příslušné žalobkyně, která byla uzavřena na základě § 23 a 24 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013, nebyla neplatná pro rozpor s § 24 zákona o vlastnictví bytů, a ani neúčinná vůči věřitelům úpadce ve smyslu § 15 odst. 1 ZKV. Ústavní soud zároveň konstatoval, že na členy úpadce (jako družstva) a jejich pohledávky vůči úpadci na převod bytových jednotek do jejich vlastnictví je nutno aplikovat § 32 odst. 1 ZKV in fine, neboť se jedná o tzv. „ostatní pohledávky“; pokud by tedy výtěžek zpeněžení konkursní podstaty nepostačoval na úhradu všech uplatněných pohledávek, měly být tyto pohledávky uspokojeny poměrně. Posledně uvedené podle nálezu znamená „povinnost členů družstva – konkursních věřitelů po ocenění bytových jednotek a převodu vlastnictví k nim uhradit rozdíl mezi poměrným uspokojením jejich pohledávky a cenou bytové jednotky“. V souladu se závěry nálezu jsou proto žalovaní povinni uhradit ve prospěch konkursní podstaty rozdíl mezi poměrným uspokojením jejich pohledávky a cenou příslušného majetku, který získali, tedy nárokové plnění.
3. Žalovaní ve svém písemném vyjádření k žalobě vznesli námitku věcné nepřislušnosti, přičemž v rámci této námítky argumentovali ve prospěch závěru, že k projednávání věci je dána věcná příslušnost krajských soudů; navrhli, aby věc byla po standardním rozhodnutí postoupena soudu příslušnému, kterým je Městský soud v Praze jako soud konkursní.
4. Žalobce s námitkou žalovaných vyjádřil nesouhlas s tím, že trvá na věcné příslušnosti Okresního soudu Praha - východ.
5. Předkládající soud následně předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadřízený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.
6. Problematika věcné příslušnosti k projednání a rozhodnutí stran žalob, kterými totožný žalobce, a to jako správce konkursní podstaty úpadce, uplatňuje nároky obdobného typu proti příslušným žalovaným – členům úpadce (jako družstva), kteří splnili podmínky pro převod bytové jednotky, již byla soudní praxí vyřešena.

7. Nejvyšší soud, a to v souvislosti s rozhodnutím formou usnesení ze dne 9. 1. 2020, č. j. 29 Cdo 952/2018-444, uzavřel, že (cit.): „k řízení o zaplacení finanční částky představující rozdíl mezi hodnotou majetku, který žalovaný (jako konkursní věřitel úpadce) nabyl na základě § 23 a § 24 zákona č. 72/1994 Sb., a částkou, která odpovídá poměrnému uspokojení „ostatních pohledávek“ věřitelů ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy dle § 9 odst. 1 o. s. ř.“.
8. Jelikož nadřízený soud nemá důvod se od citovaného závěru Nejvyššího soudu odchýlovat ani ve srovnatelných poměrech posuzované věci, bylo rozhodnuto, že k projednání a rozhodnutí této věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy (§ 9 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2007).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 17. února 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu